

Arrest

nr. 293 888 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 november 2016 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus nadat werd vastgesteld dat verzoekster was teruggekeerd naar Irak van 15 november 2018 tot 25 november 2018.

Verzoekster diende een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. 233 908 van 12 maart 2020.

1.3. Op 24 april 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 238 954 van 24 juli 2020.

1.4. Op 17 juni 2020 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 19 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest van nr. 252 421 van 9 april 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeksters beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 4 juni 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 21 juni 2020 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Verzoeksters beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 262 615 van 19 oktober 2021.

1.6. Op 11 februari 2022 diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 11 maart 2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep bij arrest nr. 275 026 van 6 juli 2022.

1.7. Op 20 december 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 22 mei 2023 onontvankelijk verklaard. Hiertegen diende verzoekster een beroep in, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV/294.997.

1.8. Eveneens op 22 mei 2023 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betekent geen breuk van eventuele familiale relaties maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding.

De gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te reizen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 20 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 22 mei 2023. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Irak, doch zij diende haar land van herkomst te ontvluchten. Zij verliet haar land van herkomst op 15 augustus 2015. Verzoekster is derhalve bijna acht jaar geleden vertrokken uit haar land van herkomst.

Verzoekster verzocht tot het verkrijgen internationale bescherming in België, nadat zij zich daartoe eerder had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verzoek tot internationale bescherming werd door verzoekster ingediend op 15 september 2015. Sindsdien verblijft verzoekster in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Irak).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Irak") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

3. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

4. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

5. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Verzoekster had in het bijzonder kunnen wijzen op haar psychologische problematiek en de begeleiding (behandeling) die zij verkrijgt via het opvangcentrum van Kapellen waar zij verblijft. Er werd op vraag van het opvangcentrum van Kapellen zelf overgegaan tot psychologische begeleiding (stuk 3).

In een recent verslag van mevr. Sloomans wordt geattesteerd als volgt: "De gesprekken verlopen nog steeds zeer moeizaam en er is enkel contact mogelijk in haar eigen gecreëerde wereld. Zij praat met haar overleden dochter en sinds kort ook tegen haar overleden moeder. De zelfzorg is onbestaande en zij moet door derden dagelijks herinnerd worden om cruciale medicatie tijdig in te nemen en zich adequaat te kleden. Rabab voelt zich continu bedreigd door haar familie. Alhoewel deze in Irak verblijven is deze dreiging een werkelijkheid voor haar. Zij vreest voor het leven van haarzelf en van haar (overleden) dochter. De herinneringen aan het geweld van haar broer dat zij beleefde in het verleden in familiecontext in Irak beleeft Rabab als een realistische en continue bedreiging. Het maakt haar extreem angstig. De huidige onzekerheid is een bijkomende factor die de angst nog meer aanwakkert en belemmert elke vorm van uitzicht op mentale stabiliteit daar veiligheid daar de primaire voorwaarde voor is" (stuk 3).

Door de bestreden beslissing zou de begeleiding die verzoekster thans verkrijgt worden doorbroken én zou zijn bovendien worden genoodzaakt om terug te keren naar Irak, terwijl zij zich constant bedreigd voelt door haar familie aldaar.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde elementen vormen immers essentiële elementen waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

DERDE ONDERDEEL

6. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat niet op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden met de belangen van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt thans slechts gesteld dat verzoekster “geen medische elementen” zou hebben aangehaald. Geen enkele andere beoordeling werd gemaakt over de gezondheidstoestand van verzoekster.

Verzoekster wijst dan ook op haar psychologische problematiek en de begeleiding (behandeling) die zij verkrijgt via het opvangcentrum van Kapellen waar zij verblijft. Er werd op vraag van het opvangcentrum van Kapellen zelf overgegaan tot psychologische begeleiding (stuk 3). In een recent verslag van mevr. Sloomans wordt geattesteerd als volgt: “De gesprekken verlopen nog steeds zeer moeizaam en er is enkel contact mogelijk in haar eigen gecreëerde wereld. Zij praat met haar overleden dochter en sinds kort ook tegen haar overleden moeder. De zelfzorg is onbestaande en zij moet door derden dagelijks herinnerd worden om cruciale medicatie tijdig in te nemen en zich adequaat te kleden. Rabab voelt zich continu bedreigd door haar familie. Alhoewel deze in Irak verblijven is deze dreiging een werkelijkheid voor haar. Zij vreest voor het leven van haarzelf en van haar (overleden) dochter. De herinneringen aan het geweld van haar broer dat zij beleefde in het verleden in familiecontext in Irak beleeft Rabab als een realistische en continue bedreiging. Het maakt haar extreem angstig. De huidige onzekerheid is een bijkomende factor die de angst nog meer aanwakkert en belemmert elke vorm van uitzicht op mentale stabiliteit door veiligheid daar de primaire voorwaarde voor is” (stuk 3).

Door de bestreden beslissing zou de begeleiding die verzoekster thans verkrijgt worden doorbroken én zou zijn bovendien worden genoodzaakt om terug te keren naar Irak, terwijl zij zich constant bedreigd voelt door haar familie aldaar.

Hierom dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij samen met het huidige beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een beroep tot nietigverklaring indiende tegen de beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij meent dat een eventuele vernietiging van deze laatste beslissing eveneens dient te leiden tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 22 mei 2023 inderdaad ook een beslissing werd genomen omtrent de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat er daarin geoordeeld werd dat verzoekster geen identiteitsdocument voorlegde waardoor deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Beide beslissingen hebben een verschillende juridische grondslag en steunen op verschillende feitelijke vaststellingen. De loutere indiening van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft niet automatisch tot gevolg dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en verhindert niet dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld (cfr. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het eerste middelonderdeel kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel en is dan ook ongegrond.

2.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot verzoeksters persoonlijke situatie in het bijzonder met betrekking tot haar private belangen omwille van het langdurige verblijf in België. Verzoekster meent eveneens dat er niet mee kan worden volstaan te verwijzen naar de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van dezelfde datum.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is immers anders en vereist een afzonderlijke motivering. Verzoekster meent aldus dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 62 van de vreemdelingenwet, werd geschonden. Vervolgens betoogt verzoekster dat, indien zij was gehoord, zij op deze elementen had kunnen wijzen, alsook op haar psychologische problematiek. In het derde middelonderdeel gaat verzoekster verder in op de psychologische problematiek.

2.2.3. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand, het

gezinsleven en de belangen van de minderjarige kinderen. De bestreden beslissing bevat een motivering met betrekking tot deze belangen. Deze luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene heeft geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, betekent geen breuk van eventuele familiale relaties maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding.

De gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te reizen.”

In het middelonderdeel betwist verzoekster deze motivering op zich niet. Zij verwijst weliswaar naar haar lange verblijfsduur in België, hetgeen in verband kan worden gebracht met de ontwikkeling van haar privéleven in België, maar wat niet gelijkstaat aan het gezinsleven waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden. In dit verband merkt de Raad op dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeksters vluchtelingenstatus op 28 mei 2019 werd ingetrokken nadat werd vastgesteld dat verzoekster was teruggekeerd naar Irak van 15 november 2018 tot 25 november 2018. Verzoeksters recht op verblijf werd beëindigd op 24 april 2020, datum waarop zij eveneens reeds het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Uit verzoeksters betoog blijkt niet dat er *in casu* sprake zou zijn van elementen in het gezinsleven of het privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden.

Verzoekster voert aan dat, indien zij was gehoord, zij had kunnen wijzen op het feit dat zij psychologisch begeleid wordt omwille van angst die zij heeft in het kader van de familiale gebeurtenissen in Irak.

De Raad merkt echter op dat deze problematiek reeds werd besproken in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019, waarbij verzoeksters vluchtelingenstatus werd ingetrokken, nadat verzoekster in november 2018 was teruggekeerd naar Irak. In deze beslissing werd geoordeeld dat de vervolging door verzoeksters familie geen geloofwaardig karakter had, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van de Raad nr. 233 908 van 12 maart 2020. Een later verzoek om internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard. Verzoekster beperkt zich tot algemene verklaringen die aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Bovendien blijkt uit het voorgelegde stuk niet dat het hier zou gaan om een medische aandoening die een terugkeer naar Irak verhindert. Dit stuk werd opgesteld door D.S., die volgens haar website opvoedkundige en “*systemisch counselor*” is. Dergelijk attest kan niet worden beschouwd als een medisch stuk. Uit verzoeksters betoog blijkt dan ook niet dat de elementen die zij aanvoert van aard waren een invloed te hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert dan ook geen elementen aan die een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht aantonen.

Het tweede en derde middelonderdeel zijn niet gegrond.

2.2.4. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT